

Единъ сѣдия купилъ маймуна и я занесълъ у дома си. По онова време сѣдиитѣ гледали дѣлата вкѣщи. Маймуната внимателно наблюдавала, какъ сѣдията сѣдилъ. Не минало много, на маймуната се прищѣло и тя да върши туй, що правилъ нейниятъ господарь. Като знаела, че не може да сѣди хора, избѣгала да раздава правосѣдие въ гората.

Разгласила маймуната, че е строгъ и справедливъ сѣдия, та който има нужда отъ правосѣдие да се обръща къмъ нея.

Единъ день при новия сѣдия се явили вълкъ и лисица. Тѣжбата имъ била за една открадната кокошка, която не могли да си подѣлятъ.

Сѣдията турилъ очилата, взелъ

кокошката и я разгледалъ внимателно. Харесала му. Помислилъ малко, па казалъ:

— И двамата сте виновни, защото сте крали. Имамъ право да ви накажа, но ви прощавамъ. Отивайте си.

Вълкътъ се почесалъ по врата и попиталъ:

— Ами кокошката?

— Задържамъ я за сѣдебни разноски, — казала маймуната.

Вълкътъ и лисицата си отишли.

Изъ пѣтя лисицата рекла:

— Е, куме, ще се сѣдимъ ли другъ пѣтъ?

— Никога, никога, кумице! — отговорилъ вълкътъ. . .

Прев. Чикъ-Чирик

